نور بشر دا مسئلہ کُھلیا تے
شبِ اسرٰی تے گَل مُک گئی
وِچ مَلکاں دے یار سدائے
تے ھفت سماء تے گل مُک گئی

نورِ بشر دا مسئلہ کُھلیا تے
شبِ اسرٰی تے گل مُک گئی
وِچ ملکاں دے یار سدائے
تے ہفت سماء تے گل مک گئی

بَرق بُراق سواری آئی

جبرائیل رکاب تھمائی

حضرت جدوں پوشاک وٹائی

کَجلہ پیندے، زُلف اُٹھیندے، مَلک اَکھیندے

ٹُٹ گئے مان حسیناں دے

تے محبوبِ خُدا تے گل مُک گئی

جبرائیل کھڑا جد آوے
ہتھ بنھ کے پیغام سناوے
اَج سوہنیا تینوں رَب بُلاوے
سِیس نَویندے ، بوسے دیندے ، قدم چُمیندے
مَلک جنہاں دِیاں نعتاں گاوَن
تے حمد و ثناء تے گل مُک گی

رات رَنگیلی کیا رنگ لایا

کالیاں کَملیاں جے رنگ پایا

اَج نبیاں رب بخت لگایا

مُرسل سارے، کَرن نظارے، صَدقے وَارے

اَج کون اِمام رَسولاں دا

تے مسجدِ اقصٰی تے گل کھل گئی

مُوسٰی دِی کوہِ طُور تیاری
حکم ہویا نعلَین اُتاری
ہُن آگئی اَج محبوب دِی واری

حُوراں آون ، نعتاں گاون ، یار مناون
گُھم گُھم ٹُریا جوڑا پا کے
تے عرشِ عُلی تے گل مُک گئی

فرش کولون شاہ عرش تے چڑھیا
اوہ کیسے جا مُول نہ اَڑیا
وَطن اپنے دا رَستہ پھَڑیا
دیس پرانے، من نُوں بھانڑے، سب کجھ جانڑے
مَنزل ملکاں دِی ختم اُتھائیں
تے جا سِدرہ تے گل مک گئی

اوہ اُس وطن سَدھائے

جتھے پیر کِسے نہ پائے

اُوہ مٹّی دے سد آئے

آہُن مُڑدا، لاہ سَٹ پردہ، بھیس بشر دا

شک مخلوق مِٹاون کارن

تے اَوُاَدُنی تے گَل مُک گئی

رب کہیا محبُوب پیارا

ایہ جگ اوہ جگ تینڈا

سارا تُو مختار اِس جگ دا یارا

مرضی میری، تابع تیری، لا نہ دیری

جو منوانئی اَج منوالے

تے حسب و رضا تے گل مک گئی

حضرت جَدوں تشریف لیائے

بِستر گرم تے ہوا پئی آوے

سَیتان چار گُزار سدھائے

کُنڈا ہلدا ، پانی چلدا ، مُجھوٹا پلدا

مَن نہ مَن ہُن مرضی تیری

رات ہِکاتے گَل مُک گئی

نور بشر دا مسئلہ کھلیا تے
شبِ اسریٰ تے گل مُک گئی

مرتب از
محمد ارسلان اعوان
muhammadarslanawan703@gmail.com

انجمن فروغ اسلام قطبال